

истина. *Д. 70, 24—25.* Там си заварихъ малко момиче, Малко момиче много хубаво. Ази го гледам, то ме не гледа. Ази му думам, то ми не дума. *ib. 79, 5—8.* А ела нели (*мой-тъ бабойко*) не вѣрува Вистински господа, Язе си вѣрувамъ Исуса Христоса. *М. 31.* Заводи м ти, изе ке ж терамъ. *М. 128.* Чи ща я силно да бѣгамъ. *ib. 208.* Само вамъ азъ я открявамъ (*car je ne dois en parler qu' à vous seul—*). *Т. 368.* Дая передачи просторъ чивой докуци и я вамъ скажу. Азъ да ви кажа ли азъ вастъ: додѣ побѣлей тѣзи брада, какво ми ти годинѣ не съмъ прикарвалъ. *Зк. 21.* Кога то ми не стигатъ и мене пари, то азъ зинамъ отъ сарафите съ файда. *Ст. 15.* Вие сте, сыну, двамина братие, — Я ви самъ, сыну, стара-на майка. *Ч. 329.* И не бѣше ми възможно, самъ азъ, да ся ударжъ нѣщо съсъ тридесетъ души. *Рс. 106.* Попитаха ма не самъ ли я (*Стана*) видѣла. *З. 19.* Яска сумъ ти Лилула Войвода, Мѣтна вода река како носе, Тако тебе ясъ ке те поносамъ. *М. 143.* Яска сумъ си Марко одъ Прилепа. *ib. 146.* И я ща да ѣ арпжа Шо ми са въ джеба намери. *ib. 153.* Тисъ снощи пуциѣ за тебе, Оти не дойде до мене? *ib. 304.* Тисъ за тебе си умирамъ. *ib. 329.* „Кой ще мя избави отъ Симеона?“ — „Азъ“. *Р. 4.* Азъ и самъ-си плача! (*Я и самъ плачу!*) *Р. 54.* И менъ е майка родила, И менъ ще майка ожени, и азъ щѣ си добы булчица! *Ч. 163.* Та сѣ стриснахъ-сѣбудихъ, Пусту празну биятъ теби. *Ч. 302.* Сами самъ азе огнянь змей. *М. 128.* И я да те видамъ... И асъ да ѣ видамъ... И асъ да ги простамъ... Язе ка ке умрамъ. *М. 8.* Язе пѣта не си знаямъ. *М. 19.* Ами азъ сѣмъ вече много старъ за една млада, а за една стара много млада. *Л. Д. 1875 р. 129.* За мене си азъ не щѣ ни дума да струвамъ. *ib. р. 132.* Но азъ ми са тѣлпѣтъ въ умъ-тъ още два-три стиха. *Л. Д. 1876 р. 150.* Чувай, и азъ ма не е страхъ отъ тебе: глѣдай, ние сме двамина. *ib. р. 183.* Сиѣки моме армосане, дѣлберъ юначе! Азика армосана, лѣда гидѣ! *В. 208.* Какъ да самъ азка като првна година. По вторно лѣто Като самъ добыла машкото дете? *В. 210.* „Анѣлино малой моме! чинишъ ли се калъ? А да те однесемъ на нашъ вилаетъ?“ — „Та се чинимъ, како не се чинимъ, И а да познаемъ сестра ми Тодора“. *В. 323.* Жъ-кю си Жнчо зема! *Д. 8, 6, 28.* И я можамъ и конъ можить, кога господъ не поможивить. *М. р. 530 (посл.).* *Падѣжи косвенные ед. числа и число множественное:* Павунка не е за нази, Че м сирмашка дѣщеря. *Д. 65, 7—8.* Женишъ ма, мамо, годишъ ма, Ала ма, мамо, не питашъ жени ли щѣ са, не щѣ ли. *ib. 9, 1—3.* Мене ма, мамо, змѣй либи. *ib. Ний щемъ люлки-те да дръпнемъ. Д. 13, 54.* Че кога бѣхъ си код майка, Иска ме Първан войвода, А мене майка не даде. *Д. 34, 16—18.* Изгорѣте мене (*Сожгите меня*). *Р. 5.* Заповѣдатъ ни да стоимъ на стража